

Olvasó

A kistarcsai és a nagytarcsai egyházközség havilapja

ADVENT

Gyermekkorom egyik kedvenc időszaka közeledik: a hosszú sötét esték, amikor a kinti világ teljesen lelassul, elcsöndesedik és jóval kevesebb a tenni-való is, mint az év többi időszakában. Ilyenkor esténként a családok több időt töltenek otthon, a tűzhely melege körül. Nagyokat lehet kártyázni, társasjátékozni és a vacsora körül több idő jut be-

szélgetésre is. Örömmel emlékszem vissza még azokra a téli estékre, amikor a petróleumlámpa fényénél írtuk meg a házi feladatokat és vártuk, néztük az órát, hogy „mikor adják vissza az áramot”, mikor lesz újra fény a házban? Minden este az adott időpontban visszatért a fény. Jó volt ez a várakozás akkor. Minden áldott este áhítoztunk a fény után, de egyáltalán nem volt unalmas a lámpa fénye sem. Beszélgetős, gyerekzsivajos hétköznapi esték voltak tele örömmel és reménnyel.

Várakozni valamire, valakire... aki fényt hoz. Micsoda nagyszerű érzés, ugyanakkor milyen belső munka, odafigyelés szükséges hozzá. Elképzelni, gondolkodni arról a valakiről, akire várunk. Akihez lélekben már tartozni kezdünk, és akinek a legszebbet, a legjobbat szeretnénk ajándékozni önmagunkból.

Mit is jelent a várakozás? Mi értelmese van a várakozásnak?

Pilinszky János, a nagy költőnk, nagyon szépen összefoglalja ennek az elközelgő időszaknak a lényegét: „Advent, a várakozás megszentelése. Roko-

na annak a gyönyörű gondolatnak, hogy „meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk”. Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra – ami biztosan megjött. Télen: az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg: nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni (...) Az a gyerek, aki az első hóesésre vár – jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki hazakészül, már készülődésében otthon van. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad, és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől-szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: a hetek, órák percek kattogó, szenttelen vonulását. Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.”

A kisgyermektől, mi felnőttek, sokat tudunk tanulni a várakozás művészetéről, hiszen ők ebben a nagy mesterek. Érdemes ebben az időszakban leereszkednünk a gyermeki szintre, hogy majd a kisgyermek Jézus születésének lényegét szívvel és ne ésszel akarjuk megérteni, befogadni, ha eljön a karácsony.

Bálint Brigitta

Tartalom:

Tőle van itt minden	2
Önkéntes beteglátogatók	4
A Mi karácsonyunk	5
Befogadás	5
Ifis hétvége Kismaroson	6
Ki(s)olvasó, totó, rejtvény	7
Karácsonyi ünnepség	8
Betlehemezés	8

KARITÁSZ NAPTÁR

A kistarcsai karitás Boldog Kalkuttai Teréz Anyáról nevezett csoportja megbízásából készült naptár megvásárolható a sekrestyében és a plébánián 600-1000,-Ft közötti áron.

Célunk, hogy minden család hozzájusson egy minőségi falinaptárhoz, melyen nyomonkövetheti az egyházközség eseményeit, nem csak képekben, hanem a naptárban is. Igényes karácsonyi ajándék lehet távolabb élő, volt kistarcsai szeretteinknek is. Ezért önköltségi áron is megvásárolható, de szeretettel kérjük azokat, akik támogatni szeretnék a csoport munkáját, szánjanak rá többet, vagy vásároljanak több példányt belőle.

Köszönettel: Kistarcsai Boldog Kalkuttai Teréz Anya Csoport

TŐLE VAN ITT MINDEN

Bármerre jár *Somos László* atya, a cigányok messziről integetve üdvözlők, szép szavakkal köszöntik, a szemükkel simogatják. Húsz éve papja Kaposfőnek és a környező településeknek. László atya, azt mondja, nem cserélné el semmire ezt a két évtizedet, de őt sem adnák semmiért az itt élők. Főképpen sok száz cigány „gyermeke” és „unokája”, aki tőle, érte, miatta tanult meg jobb sorsot akarni.

„Egy pohár vizet adjatok!” – ennyit kért annak idején *Somos László* atya a cigányoktól. A nyomorult viskókban élők szaladtak a vízért, örömmel adtak, mert végre valaki tőlük kért és fogadott el valamit. Azóta eltelt 200 év – mert, ahogy az atya egyik paptársa, *Lankó Józsi* fogalmazott, itt minden év tíznek felel meg. És már nem a reménytelenség a szorzó, ahogy azelőtt, hanem a változás. A belülről jövő változás – pontosít *László* atya, aki az együtt töltött nap során megmutatja nekünk, hogy a szidástól miért nem, a szeretettől meg hogyan lesz tiszta egy utca; hogy mit nem lát, akit vakká tesz a gyűlölet; és hogy miért tartja magát a világ legboldogabb emberének.

„Hogy is magyarázzam el nektek, hogy mi az a cigány pasztorizáció – vakarja a fejét a plébános –, merthogy én azt csinálom itt. De ez olyan idegenül hangzik, pedig Jézus pásztorságára, nyájára utal a kifejezés.” Meg hát úgy – tehetjük hozzá magunkban –, mintha szakkönyvekből megtanulható dolog lenne. Pedig *László* atya és a somogyi Kapos környéki cigányok közös története azzal a kérdéssel indult: mit kell itt vajon csinálni?

A plébános 1994 őszén érkezett Kaposfőre. Berendezkedett a paplakban, a templomban, ismerkedett a falubeliekkel és a többi hozzá tartozó település lakóival. Jött hozzá egy fiatal cigány család, hogy megkereszteltetnék az újszülöttjüket. A megbeszél

időpontban azonban nem voltak ott, a következő egyeztetett napon sem. *László* atya azt gondolta, megnézi, mi tarthatta otthon a fiatalokat. És látta: a nyomorúság. A falu szélén, ahova térdig sárban taposva lehetett eljutni, egy vesszőből és földből tapasztott viskóban laktak, amelyben csak fekhelyek voltak, se asztal, se szék – és odaszületett az a gyerek. „Ledöbbsentem – emlékszik vissza a plébános –, sem

aludni, sem enni nem tudtam. Elkezdtem járni hozzájuk és a másik cigánytelepre, *Baglaspusztára* is, ami *Kaposmérő* külterületén van. Mentem és mentem, és ott voltam közöttük. Mindig egy pohár vizet kértem, hogy ők is adjanak valamit, hogy lássák, nem undorodom, aztán már, ahogy megláttak, adták is a vizet. Mostanában valahogy leszoktak erről” – teszi hozzá nevetve. Talán mert rég nem vendég náluk az atya. Hiszen annak a több száz gyereknek, akiket látott és lát felnőni, mind tudja nem csak a nevét, de azt is, hogy mi az öröme, bánata, kibe szerelmes, mik a vágyai. Félmondatok, összenézések, felnevetések árulkodnak erről, bármerre járunk a nap során.

„Nem tudtam, mit hogy kell csinálni. Van egy paptársam *Alsószentmártonban*, *Lankó Józsi*, őt faggattam. Azt tudta nekem továbbadni, amit egy öreg paptól, *Sója Miklóstól* tanult, aki 40 évig volt cigányok között: legyél velük minél többet, ha irgalmas szíved van, megtudod, mit kell tenni. Azóta ugyanezt mondom, ha tőlem kérdezik, mert nincs recept, ott kell lenni köztük, velük, és látod, éppen mit kell tenni.”

„Cigány gyerek szeretnék lenni”

Kell például nagy közös ünnepeket tartani, mint a most hétféji is, amelyre lázasan készülnek – de erről még később mesélünk. Az első ilyen mulatságot majd’ 20 éve rendezték a plébánia udvarán, ide hívta meg bográcsosra *László* atya a környékbeli cigányokat. Az öt faluból 60-70 ember jött el. „Megkereszteltem pár gyereket, és mindenkit megáldottam, gyerekeket, asszonyokat, férfiakat, lovakat – idézi fel az atya. – Az asszonyok megkérdezték, hogy megnézhetik-e a plébániát. Bejöttek, megtapogatták az ágyamat, bekukkantottak a ruhásszekrényekbe. Aztán hazamentek és elmondták az otthoniaknak, hogy itt szeretettel fogadják őket. A Szentlélek sugallata volt, hogy ezt így kell csinálni.” A Szentlélek jól sughatott nagyobb dolgokban is, ugyanis, amikor *László* atya felvisz minket a vadászdombi cigánytelepre, már csak a sáros út a régi. Kis téglaházak sorakoznak az út két oldalán, kevés embert látni, főleg kismamákat gyerekekkel, mindenki vadul integet a plébánosnak. A telep szélén a pár éve felhúzott takaros közösségi ház most üres, csak a mosógépek forognak, sosem pihennek, száz ember ruháit tisztítják, nap mint nap. Délután majd megtelik étellel, iskola és (köz)munka után sokan töltik itt az időt estig, nincs is hely a 28 négyzetméteres házakban az alváson kívül másra. A közös helyiségre *Ibolya* vigyáz, az atya egyik „gyereke”, aki mára ötgyermekes édesanya. De ugye lesz még unokám? – kérdezzeti tőle és mindenkitől *László* atya, aki azt mondja, hogy az egyik fontos dolog, amit a cigányoktól megtanult, hogy a gyerek és az eső jön – és örülni kell neki. Mert minden élet fontos. Bármikor is jön a baba, örülnek neki. Bármilyen is az a gyerek, megtartják, szépnek látják.

„Itt dobják ki a kocsiból a kiskutyákat, mert tudják, hogy mi befogadjuk őket, a nyomorékokat is – ezt már a másik nagyobb cigánytelep, *Baglas-*

puszta egyik lakója meséli. – Mindenkinnek, embernek, állatnak jut még egy falat étel, akármilyen szegények is vagyunk.” Ahogy a betegekről és az öregekről sem mondanak le – magyarázza az atya, van a telepen súlyosan sérült gyerek is, az egész közösség pátyolgatja. De általában is jellemző, hogy szeretik egymás gyerekét. „Ha újra születhetnek, cigány gyerek szeretnék lenni – nevet László atya. – Szabadon, szeretetben, sokan együtt, így érdemes gyereknek lenni.” No meg úgy, hogy van annak az életnek folytatása, ehhez pedig a szerényen el-elhallgató plébánosnak nagyon sok köze van.

Húsz év boldogságban

„Sokáig azt láttam, hogy első osztályban maradnak le ezek a gyerekek, már ott nem tudják, hogy kell fogni a ceruzát, nem értenek egy csomó fogalmat (például mit jelent a »terület« egy cigány gyereknek?), és azért rendetlenkednek, hogy legalább másban kitűnjenek. Aztán rájöttem, hogy már az oviban lemaradnak. Most már tudom, születésük pillanatától kell velük foglalkozni, ezért hoztuk létre a babamama klubot, az anyát is neveljük a babával együtt. És nem azért, mert neveletlen! Hanem mert másféle tudása van hagyományosan. Egy 11 éves cigánylány megfőz egy egész családra, el tud látni egy csecsemőt, a fiú meg ért a lovakhoz meg a gyógynövényekhez. A szülők tapasztalatai is hasonlóan rosszak voltak az iskolában, így megértik a gyerekeket, ha az nem akar az iskolában maradni.” Jobban mondva megértették. Az elmúlt tíz évben az itteni gyerekek közül nemhogy nem bukott ki senki az iskolából, de évet sem kellett ismételnie.

Köszönhetően az atyának és munkatársainak, annak a 14 fiatalnak, akikről a plébános azt mondja: „csak lelki vigyázásban tudok róluk beszélni”. Közülük sok az atya saját nevelése, gyerekként ismerte meg őket. Pedagógusként és szociális munkásként egyaránt dolgoznak, és kevesebb pénzért teszik mindezt, mintha egy sima iskolában tanítanának. Dél előtt a szülőket látogatják, ügyeiket intézik, délután a gyerekekkel tanulnak a tanodában, amely 10 évvel ezelőtt nyitotta meg kapuját a plébánia udvarán.

Tizennégyük munkáját annak idején egyedül László atya intézte: orvoshoz vitte a beteget, hogy ne két méterről ruhában vizsgálják meg, állásinterjúra kísérte a munkakeresőt, hogy ne hessegesse el rögtön: betelt a hely. Szocpolt, építkezést intézett. De minden gyerekkel nem tudott leülni tanulni, kétségbeesve kérdezte tanítóképzős diákjait, hajlandó lenne-e közülük valaki szombatontként korrepetálni a tehetséges cigány gyerekeit. A következő órán a csoport néhány tagja jelentkezett is a feladatra – idézi fel a plébános elérékenyülve.

Figyelmeztetett is előre: nem fog tudni elfoglaltság nélkül beszélni életéről és hivatásáról. „Olyan gyorsan eltelt ez a húsz év, olyan boldogságban. Engem itt úgy szeretnek, majd' belefutadok a szeretetükbe. Nem cserélném el semmire. Tőlük tanultam meg igazán megérteni Istent. Soha nem bántottak, csak kaptam tőlük. Amivel nem tudok mit kezdeni, az a gyűlölet, amivel sokan a cigányokhoz

állnak, amiről megtanultam az elmúlt években, hogy tényleg vak. És nem akar látni. Ez a gátja a változásoknak, ez üldözne le a térképről embereket, ez nem tűri a mások jószágát sem.”

Hogy mennyire szeretik a cigányok László atyát, jól mutatja, hogy bár a baglasi közösségi ház megszentelésének hagyományos évfordulós ünnepségére készülnek, de számukra ennek a hétvégének még fontosabb eseménye, hogy a papjuknak születésnapja

lesz. Baglason is van a vadászdombihoz hasonló közösségi ház. Kicsit cigányosabb – a szó legszebb értelmében. Minden szöglete aprólékos gondtal feldíszített, Áginak, ahogy László atya viccesen nevezi, a főnökasszonynak, a kezemunkáját dicséri. A sok virág, horgolás és fűzér közül szembe szökik egy lepedővel letakart falrész. Csak mi kukkanthatunk mögéje, az atya nem, mert ez az ő meglepetése: egy faragott Jézus a kereszten.

„Mindig csinálják a cirkuszt” – somolyog az atya. „Számon tartjuk, no” – vág vissza Ági tettetett szigorúsággal, és elérékenyülve hozzáteszi: „megérdepli, ez egy áldott jó ember, minden tőle van itt” – mutat körbe. „Jaj, hagyja már ezt, Ági, a püspök úr építette ezt a házat, és maga tette ilyen széppé.”

Teremtő akarás

Biztos nem az atya húzta fel a két kezével a telepek kőházait a viskók helyére, de mindenhol látni, érezni a keze nyomát, ha másban nem, az akarásban, hogy olyat tegyenek ezek az emberek, amivel papjuk kedvében járhatnak. És lehet, hogy először miatta mostak kezet, mielőtt beléptek a templomba, az első történelemleckét miatta tanulta meg a gyerek, és ma – mikor László atya kiszólt a kocsiból, hogy mi ez a szörnyűség – miatta szedik le a szigszalagból húzott kerítést, de holnap már magukért teszik.

„Amikor itt, Baglaspusztán elkészült a közösségi ház, vendégeket hívtunk az avatásra. Aznap reggelre szemétszedést hirdettem. Senki nem volt itt – meséli az atya. – Szedtem a szemetet az utcán a barátaimmal, lassan aztán mindenki megjelent, egy egész pótkocsit megtöltöttünk vele. Kezdetkor hisztizhettem volna: hogy ezért dolgozok értetek?! Eljöttek a cigányok a misére koszos ruhában, koszos kézzel, de nem mondtam semmit. Mégis, vagy talán éppen ezért a következő évben mindenki szép, tiszta ruhában jött el, egy zsák szemetet gyűjtöttünk össze, közösen. A harmadik évben már csak egy vödör szemetet tudtunk összeszedni, a negyedik évben kitalálták, hogy műsort szeretnének adni. Előadták cigányul és magyarul Ady és József Attila verseit. És nem én szól-

tam, ők kértek egyre többet meszet, hogy kimázolják a házukat, és olajfésztéket, hogy lekenjék a kerítést.”

És tényleg. Az utcán egy darab szemét nincs, a házak szegényesek, de rendben tartottak. „Van betonút meg vezetékes víz, hiszen egy disznótelep volt itt régen, az út végén” – világosít fel kissé ironikusan a plébános. A kerítéseken ugyan mindenhol ruhák száradnak, és az udvaron áll a fa- és fémhulladék, ezek azonban már a fennmaradás zálogai. Marika behív minket magukhoz, az udvaron férje és lányának udvarlója bontja a vasat. A férfi most ült két napot, mert elkapták lomizásért. „Megbüntetnek minket mindenért, csak ha felülünk a biciklire, már azért is” – panaszoja Marika, választás azonban nincs, mert 22 ezer forintból nem tudnak megélni négyen, közmunka meg ritkán akad számukra. Az asszony mégis boldognak és hálásnak tűnik az életéért. Ők egy autóban laktak öten, hallottak az atyáról, akit megkerestek, és ő segített nekik házhoz jutni a telepen. Lányuk, Ilonka, a család büszkesége pedig talán megvalósíthatja álmát, és ápolónő lesz belőle.

Ilyen vágyak teremnek itt. A gyerekeké, unokáké talán megvalósulhat. „Ági például olyan csodálatos óvónő lett volna – mondja László atya. – De egy erdőszéli sátorban látta meg a napvilágot. Amit viszont még megszereshetnek, az az önbecsülés. Hogy megteremtik maguknak becsülettel, ami kell. Lett konyhakertje mindenkinek, és nemsokára malacok érkeznek a

pusztára. És hogy ők is dédelgethetik az unokák álmát.”

Akik előtt kemény út áll – nem tagadja az atya, hiszen elég egy cigány nevet meglátni egy önéletrajzon vagy

a csatolt fotóra ránézni, és máris „betelt az állás”. Tapasztalták ezt frissen végzett szakmunkás „gyerekei”, „unokái” az atyának, de még a tanítóképzőt végzett lány is. László atya és munkatársai mégis tudással töltik a fejüket, vágyakkal a lelküket és akarással a szívüket. Mert ha már akarni sincs mit, akkor elvesztek, ahogyan egész telepek, falvak ebben az ország-

ban. Ezért tanította az imát nekik, amellyel mindennap búcsúznak a gyerekek a tanodából hazaindulva:

*Lassan itt az este,
Jön csillagok hada,
Köszönjük a tudást,
Mit elvihetünk haza.
Drága Jézus bűneinket
Te bocsásd meg nekünk
Ígérjük, hogy holnap
Jobb gyerekek leszünk.*
(Az imát Visnyei Gábor

Tanodás pedagógus írta.)

Kertész Anna riportját és az ahhoz tartozó Mudrák László fotóit az eredeti közlő Vasárnapi Hírek hozzájárulásával jelentettük meg.

HÍVLAK: LEGYÉL TE IS ÖNKÉNTES BETEGLÁTOGATÓ

A Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának olyan önkéntes beteglátogatókat keres a kistarcsai kórházba, akik szabadidejük és energiájuk egy részét szívesen ajándékoznák a kórházi betegeknek.

A kórházban fekvő betegeknek nagyon jólesik, ha valaki érdeklődve és őket meghallgatva van jelen az ágyuknál. Lelki megnyugvásuk és vidámságuk, lélekjelenlétük és gyógyulni akarásuk pedig elengedhetetlen a testi felépülésben is. Ebben a lelki épülésben nagyon sokat tud segíteni egy önkéntes beteglátogató, aki a csöndes jézusi jelenléttel „csupán csak” ott van mellette, vele. Meghallgatja őt a fizikai állapotáról és problémáiról, valamint a családi történeteinek keresztül a gyerekkoráról, és akár a születéséről is. Sok szép, meghitt történetet szoktak mesélni a betegek, ami úgy érzem, hogy ebben a mai zárkózott és rohanó világban igazi lelki kincs azoknak, akikkel azt megosztják.

Milyen területeken tudnak segíteni?

1. betegek meglátogatása, meghallgatása
2. misére hívogatás, elkísérés
3. betegek számára kiemelt ünnepeken (betegek világnapja, húsvét, karácsony) az alkalmak előkészítése és lebonyolítása

Mit kapnak cserébe ezért a szolgálatért?

1. egy lelkes kis csoportot, akik havi rendszerességgel a kórház tanácstermében találkoznak és szellemileg, lelkileg feltöltődnek az előadások és egymás meghallgatása által

2. minden évben, augusztus végén a váci püspöki palotában egy egész napos ünnepséget, agapéval egybekötött vendégszeretet, ahonnan a püspök atya személyes áldásával térhetnek vissza otthonukba és szolgálatukba

3. az élet legfontosabb dolgaira való odafigyelést és az erre való nyitottságot (a betegek mellett lévők gyorsan megtanulják, hogy melyek az élet minőségi részei)

4. a Jóisten mindennapos kegyelmét.

Kérjük, hogy azok, akik a Lélek által indítva érzik magukat erre a szolgálatra, december végéig jelentkezzenek a kórház lelkigondozóinál.

Bálint Brigitta

A MI KARÁCSONYUNK

Mint gyermekek, kb. 8 éves korunkig abban hittünk, hogy a Jézuska hozza a karácsonyi ajándékokat, a Mikulás pedig – ha december 5-én este kitettük az ablakba a szépen megpuccolt cipőt – akkor 6-án reggel szerény, de annál több, szeretetteljes ajándékkal örvendeztetett meg minket.

„Ádám Éva napján” ahogy szüleink mindig mondták, apukámmal közösen feldíszítettük a fenyőfát.

Édesanyánk sütött, főzött a konyhában be – beszaladt a szobába és igazított egy kicsit a díszeken. Minden szentestét megelőző délelőttön kimentünk a temetőbe is, vittünk szaloncukrot és angyalhajat, hogy az elhunyt szeretteink is örüljenek.

Mint gyerekek alig vártuk, hogy sötétedjen, ugyanis akkor járt a Jézuska felénk, akkor ért hozzánk, ahogy Édesanyánk mondta. Édesapánk mikor megcsengette a csengettyűt (persze mi nem láttuk) akkor néma csend lett, hiszen itt jár a Jézuska!

Elénekeltek közösen a mennyből az angyal éneket majd következhetett a vacsora. És azok az éjféli szentmise! Soha nem felejttem el annak békés, szent hangulatát.

Szüleink Ádám Éva napján a vacsoráig nem ettek, böjtöltek, ezzel is készülve az ünnepre. Ezt a szokást mi is megtartjuk és megtartják a gyermekeink.

Miután családot alapítottunk folytattuk ezt a hagyományt, a mai napig is minden úgy zajlik, ahogy Édesanyámtól tanultam. Gyerekeinket is ebbe a misztériumba vezettük be. Böjt, fenyőfadíszítés én beszaladgálok, kicsit igazítok a fán. Kilátogatunk a temetőbe is. Miután beesteledett csengettyű, jön a Jézuska, megfogtuk egymás kezét szent énekeket énekelünk, utána vacsora.

Mióta emlékszem mindig ugyanaz: halászlé, rántott hal, bejgli és egy pohár újbör. El sem tudnánk másképp képzelni!

Eltelt néhány év, ketten indultunk és ma ismét ketten vagyunk. Gyermkeink a világ két pontján élnek, van egy gyönyörű unokánk, akinek jövőtelét két éve Szentestén közölték velünk. Minden évben a szaloncukorról mi gondoskodunk, hogy legyen a fenyőfájukon.

A távolság ellenére minden Szentestét együtt töltünk (az internet segítségével). Megfogjuk egymás kezét, elénekeljük a mennyből az angyal éneket, örülünk az ajándékoknak, amit szigorúan csak ezután bontunk ki. Lányom arról mesél, hogy csodálkozó szemekkel bámulta kislányuk a csillagó fenyőfát, és mindent úgy csinált ahogy otthon látta. Ez számunkra megnyugtató, és örömmel tölt el bennünket.

A családból hozott hagyományok, amelyeket tovább adunk a mi gyermekeinknek látva annak gyümölcsét, a távolságok ellenére is szorosan egybekötnek bennünket. Ennek az alapja és táplálója a Jóistenbe vetett mindnyájunk hite és egymás iránti szeretetünk.

K. E.

BEFOGADÁS

A hatvanas években végeztem az egyetemet és mindig nyomasztó gondot jelentettek számomra az adventi hetek. A közelgő vizsgák fenyegetésének súlya alatt és néhány forinttal a zsebemben jártam a józsefvárosi utcákat. Reménytelenül néztem farkasszemet a kirakatok nem túl gazdag, de számomra elérhetetlen kínálatával. Hiába ismételt meg másnap, harmadnap ezt a csavargást, a nagy ötlet csak nem akart megszületni bennem, hiszen se több pénzem nem lett, se alkalmasabb karácsonyi ajándékokra nem bukantam. Aztán valahogy mégis mindig megoldódott a dolog, de hogy hogyan, arra bizony már nem emlékszem.

Csakhogy bármilyen szép szokás a nyugati keresztény világban ez az ajándékozás, valójában nem ez a karácsony ünnepének lényege. Csak abból indulhatunk ki, hogy nem mi ajándékozunk, hanem mi kapunk vala-

mennyien különleges ajándékot. Ajándékba kaptuk a Megváltót, az Isten Egyszülöttjét, akihez nem mérhető semmilyen más ajándék. Ha nyitott ajtóval várjuk a mennyei ajándékot, ha igazán erre törekszünk, akkor minden szükséges dolog hozzá adatik nekünk. Ezért persze nem elég csak karácsonykor fáradozni, de vigasztalásunkra van, hogy egy egész élet áll rendelkezésünkre hozzá. Fölfoghatatlan kiváltság, hogy a régmúlt idők emberéhez

képest, beleértve a jámbor zsidókat, mekkora ajándékot kaptunk az Üdvözítő által, aki az üdvösség biztos, jó hírét hozta.

Őt kell ilyenkor befogadnunk, hiszen Ő már akkor testvérvé fogadott, amikor átadta az Úr imádságát, a Miatyánkot, amelyben a mennyei Atyát Atyánknak szólíthatjuk, tudunkra adva, hogy maga a Teremtő fogadott örökbe minket. A sajátjába jött, amikor erre a világra született, de a világ nem fogadta be. Általa földre szállt a szeretet, mert ő maga a szeretet – ezzel kezdődik Szt. János evangéliuma.

Ilyenkor azt is kérhetjük Tőle, hogy segítsen megoldani karácsonyi vásárlásaink problémáit, köztük a gyerekek játékait, ami azért egy nagyobb családban korántsem gyerekjáték. Anélkül persze, hogy a karácsonyi vásárlási örület rabjává váljünk!

Szám László dr.

KISMAROSI IFIS HÉTVÉGE

Szervező oldalról:

Szeptemberben a hitoktatók és *Görbe József* atya összehívták azokat a fiatalokat, akik az első nyári hittanos táborokban ott voltak és mostanra 18 évesek is elmúltak. Mivel nagyon sokfelé járnak iskolába, vannak, akik már dolgoznak is, egyre kevesebb lehetőségük van arra, hogy találkozzanak egymással. Felmerült az igény, hogy egy csapatépítő hétvégét töltsünk el közösen, ahol jobban megismerhetik egymást és minket is, akik a jövőben a csoportot „koordináljuk”, programokat szervezünk nekik.

József atya segítségével Kismaroson, a Ciszterci Nővéreknel tölthetünk el két, rendkívül eseménydús napot, melyek egy részében az atya is velünk tartott, együtt játszott a csapattal és megosztotta velünk gondolatait az elfogadásról, közösségről. Igyekeztünk sok-sok olyan programot, játékot kitalálni, melyek segítségével egy kicsit összekovácsolódnak a fiatalok, megnyílnak egymás felé és jól érzik magukat.

Az ismerkedős, beszélgetős, „problémamegoldós” játékokon át, a fantáziájukat megmozgató, szívószá-

las festésen keresztül, eljutottunk egészen odáig, hogy „vakon” megbízzanak egymásban és végül, mind a 21-en egyszerre szaladjanak át egy óriási ugráló kötél alatt, anélkül, hogy bárki beleakadna. Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy bíztak, hittek bennünk és bármilyen, elsöre akár furcsának tűnő feladatban is, szívesen, vidáman vettek részt. Jó volt hallani, olvasni a sok pozitív visszajelzést, amit tőlük kaptunk.

A következőkben legalább havonta egyszer összejövünk a plébánián és különböző játékokban, beszélgetésekben, elmélkedésekben veszünk részt, hogy folytassuk azt, amit Kismaroson elkezdtünk. Ha minden jól megy közösen fogunk sportolni is minden héten, csütörtökön, 20 órától a *Simándy József Általános Iskola* tornatermében.

Nagyon bizakodóak vagyunk és reméljük, hogy azok is csatlakozni fognak a közösséghez, akik nem tudtak velünk lenni ezen a hétvégén.

Várunk mindenkit szeretettel! (A és M)

A „másik oldal” beszámolója a hétvégéről

Egy festői helyen, Kismaroson tölthetünk együtt egy csodálatos hétvégét. Napközben közös játékokon, beszélgetéseken vettük részt, és élveztük, hogy újra gyerekek lehettünk, miközben rengeteget nevettünk és jobban megismertük egymást. Persze mozogni sem felejtettünk el, mert a bekötött szemű focizás volt a szombat délután egyik fénypontja. Este miután minden csapat törés biztos „tojásrepülőt” épített, együtt társasjátékoztunk és beszélgettünk.

Másnap is sokat beszélgettünk, de aztán elérkezett a délután, amikor mindenki elszomorodott, mert kevés volt nekünk a két nap. És persze remek vezetőinkről sem szabad megfeledkeznünk, Anitáról és Mátéről, akiknek ezúton is szeretnénk megköszöni a sok energiát és türelmet, és reméljük még sok ilyen hétvégét tölthetünk együtt!

Fotó: (A és M)

AZ ÖTVENES

Néhány évvel ezelőtt egy városba fiatal káplán költözött. Pár héttel az érkezése után, egy alkalommal a püspökségre kellett mennie. Amikor a buszra leült észrevette, hogy a sofőr ötven forinttal több pénzt adott vissza.

Elkezdett gondolkodni, hogy mit tegyen, és arra az elhatározásra jutott, hogy visszaadja a pénzt. Hiszen bűn lenne megtartani. Aztán egy másik gondolat fogant meg fejében: „Óh, felejtse már el, hiszen ez csak ötven forint. Ki törődik egy ilyen kis összeggel? A buszvállalat amúgy is túl sokat kér az utazásért, nem fog nekik hiányozni ez a kicsiny összeg. Fogadd el, mint Isten ajándékát és maradj csöndben!”

Mikor a megállóba értek, ahol a káplánnak le kellett szállnia, egy pillanatra megállt az ajtóban, majd az ötven forintot a buszvezető felé nyújtotta, és azt mondta: „Tessék, egy kicsit többet adott vissza.”

A sofőr rámosolygott és azt mondta: „Köszönöm! Maga a városi, új pap, ugye? Azon gondolkodtam mostanában, hogy el kellene járnom valahova templomba, de nem tudtam melyiket válasszam. Azt szerettem volna megtudni, hogy mit tesz, ha rosszul adok vissza. De azt hiszem már döntöttem.”

Amikor az atya leszállt a buszról, a legközelebbi villanypóznához botorkált, és bele kapaszkodva csak annyit tudott mondani: „Ó, Istenem, majdnem eladtam a Fiadat egy ötvenesért.”

ismeretlen szerző

REJTVÉNY

Ki gondolhatta?

1. Közönséges kisbabának látszik. Viszont minden pontosan úgy van, ahogy az angyal mondta. Akkor mégis csak ő a Megváltó!
2. Csodálatos lány ez a Mária! Nem tiltakozik, nem kérdezi a miérteket és a hogyanokat, hanem alázatosan elfogadja azt, amit Isten üzent neki.

3. Nagyon hangsúlyoznom kell, hogy én csak az előfutár vagyok, nehogy az emberek Messiásnak tartsanak.
4. Hogy lehet az, hogy a Zsidók királya csak tőlünk tudta meg azt, hogy országában új király született?

Totó

1. Mit mondott először köszöntésként az angyal Máriának?

- (1) Üdvözlégy, kegyelemmel teljes!
- (2) Ne félj Mária!
- (x) Hívd ide a Te férjedet is!

2. Miért ment Betlehembe Mária és József?

- (1) Ott éltek egyébként is, vendégségből tértek haza.
- (2) Az összeírás miatt.
- (x) Mert az angyal megparancsolta nekik.

3. Kinek jelent meg álmában az angyal?

- (1) Mindenkiel ébren beszélt.
- (2) Máriának és Erzsébetnek.
- (x) Józsefnek és a bölcseknek.

4. Sírt-e kis Jézus?

- (1) Egy Isten-gyermek?! Soha.
- (2) Az egyiptomi menekülés hosszú útján.
- (x) Valószínűleg, mint minden „normális” csecsemő, Ő is.

ADVENTI JÓCSELEKEDEK-SZÍNEZŐ

Az oldalt összeállította: Lauer Tamás

SZENTMISÉK RENDJE

hétfő: adventben 6.00
kedd: adventben 6.00
szerda: 18.00
csütörtök: 18.00
péntek: adventben 6.00
szombat: 7.00; 18.00 (elővételezett)
vasárnap: 7.30; 9.00; 10.30
Dec. 24-én: 17 órakor pásztorjáték.
Dec. 25-én: 0 órakor éjféli mise,
7.30; 9.00; 10.30
December 26-án: 7.30; 9.00; 10.30
Január 1-jén: 9.00; 10.30; 18.00
Görögkatolikus szent liturgia:
december 7-én és 21-én 18 órától.
Nagytarcsán december 14-én, 25-én,
28-án és január 1-jén lesz szentmise
11.30-tól.

IRODAI ÓRÁK A PLÉBÁNIÁN

hétfő: 15–18
szerda: 10–12
csütörtök: 10–12
péntek: 15–17

ESEMÉNYEK

- Ifjúsági hittan minden szombaton 19 órakor a leendő bérházasoknak.
- December 1-jétől 6 órától kezdődnek a **rorate misék**, utána **agapé**.
- December 12-13. (péntek-szombat) adventi **lelkigyakorlat** a templomban.
- December 14-én, vasárnap **karácsonyi ünnepség** a templomban.
- Január 17-én látjuk vendégül az időseket a plébánián.

1. (1); 2. (2); 3. (x); 4. (x)
Toto megfélések:
4. Napkeleti bölcsek
3. Keresztelő János
1. Pásztorok; 2. József;
A rejtvény megfélése:

TEMPLOMFELÚJÍTÁS

November hónapban 199.500,-Ft gyűlt össze perselygyűjtésünk során.

Hálásan köszönjük!

Egyéni befizetés esetén a számlaszám: 65100242-11068659

Kistarcsai-Nagytarcsai Római Katolikus Egyházközségért Alapítvány, Pátria Takarékszövetkezet. A közlemény rovatba kérjük írják be:

Templomfelújítás

KARÁCSONYI ÜNNEPSÉG

Szeretettel hívjuk Önt és családját 2014. december 14-én délután 5 órára a kistarcsai római katolikus templom-

ba a Vivace kórus és az egyházközség zenekarának adventi koncertjére.

Vezényel: Kissné Bozó Sarolta

BETLEHEMEZÉS

Idén immár hetedik éve járnak adventben a kistarcsai hittanosok betlehemezni, hogy elvigyék a családokhoz Krisztus születésének örömhírét. A rövid, humoros, énekes játék feleleveníti a Megváltó születését a pásztorok szemszögéből. A tavalyi évben gyűjtött finomságokat és a pénzösszeg egy részét maguk a betlehemezők kapták, a másik feléből pedig társasjátékokat és sakkot vásároltunk a hittanos közösségek számára, valamint a farsangi műsor költségeihez járultunk hozzá.

Kérjük, hogy idén is fogadják a betlehemező gyerekeket olyan nagy szeretettel, ahogyan az előző években tették. A betlehemezés menetrendjét figyeljék a szentmise hirdetésében.

Pinténné Hutter Anett

ÁLLANDÓ PROGRAMOK AZ EGYHÁZKÖZSÉGBEN

Helyszínek: ahol nincs jelezve, ott a plébánián van a program, T (templom)

- Hétfő: 10-12, **Baba–mama klub**; 18.30-tól **Mária Légió** imaestje
- Kedden 15 órától engesztelő imaóra (T) 15.30-17.30 **katekézis** 1. és 2. osztály. A hónap 2. keddjén 20.15-től a **MÉCS** család-közösség összejövetele.
- Szerdán 15.30-17.30 **katekézis** 3. és 4. osztály. 17.30-ra várjuk a **plébáni-ai hittanra** azokat, akik iskolájukban nem tudnak hittant tanulni.
- 16-17 **szkóla próba**
- 18-19.30 a **Vivace Kórus** próbája.
- 18.40-19.15 **bibliaóra** (T)

- Csütörtök: 17.30 **szentségimádás** (T);
- Péntek: 14.30-16.30 **katekézis** felső tagozat; 16-18 **Kerámia szakkör**; 19-20 **felnőtt hittan** kéthetente; elsőpénteken **egésznapos szentségimádás** (T – fűtési időnyben a plébánián);
- Szombat: 10-12 **oratórium** 17 órától **rózsafüzér** közös imádkozása (T); 18 órától a hónap 2. szombatján **gitaros mise** (T) 19 órától **bérmálkozásra** készülők hittanja.
- Vasárnap kéthetente a **szkóla** énekesek szolgálnak a 9-es diákmisszián.

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség

Alapító: Somlai József c. apát; Felelős kiadó: Görbe József plébános

Főszerkesztő: Lauer Tamás; Korrektúra: Bíró Ildikó; Készült 400 példányban 2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. Telefon: 06 (30) 640-1359; 06 (28) 740-377

Web: <http://kistarcsa.plebania.hu>; E-mail: kistarcsa@communio.hu